

PO SKONČENÍ NATÁČENÍ velkého vánočního koncertu Karla Gotta v Bratislavě v roce 1997. I naši sousedé měli možnost sledovat v té době Karla na Štědrý den v televizi.

ZKOUŠKA S KARLEM.

„Karel je neuvěřitelný profesionál a obě jsme osudu vděčné za to, že jsme měly příležitost stát po jeho boku na pódiu a odpívat s ním tolik koncertů. Byla to pro nás obě obrovská škola!“

Kam zmizely Gottovy sboristky?

Helena Viktorinová a Alena Příbylová dvě stěžejní jména dámské kapely **VIKTORKY**. Že jsou vám z fotografií povědomé? Není divu, obě svého času úzce spolupracovaly s Karlem Gottem.

Německo, Nizozemsko, Rakousko, Francie, Polsko nebo Švýcarsko – to je jen pár destinací, kde už Viktorky dvanáct let slaví se svým koncertním programem úspěchy. „Ale to víte, když pak zpíváme v Čechách a lidi z publika se na nás usmívají a vidíme, že rozumějí textům písniček, vždycky si s holkama říkáme, doma je doma,“ shodují se hlavní protagonistky dámské kapely, Helena Viktorinová a Alena Příbylová.

Tak, milé „hravé“ dámy, kam jste od božského Karla zmizely a proč?

H. V.: Každopádně jsme se z branže neztratily ani na chvíli. Řekla bych, že jsme jen jaksi změnily „image“. Já jsem dlouhá léta zpívala výhradně pop-music s nejlepšími orchestry a zpěváky, tenkrát coby členka populárního vokálního tria Bezinky, a profesní život mi změnila úplná náhoda.

Nic přece není náhoda! Pokračuj...

H. V.: Jednou mě po telefonu dlouho

zoufale prosili, abych ještě tentýž večer odpívala na koncertu tři písničky za nemocnou zpěvačku. S cizí kapelou složenou ze samých ženských, čehož jsem se docela lekla. Bylo to strašně narychlo, nečekaně, ale dopadlo to skvěle. Nikdy bych si nemyslela, že si mě právě tyhle ženské jednou zvolí za svého kapelníka. Do naší nové party – Viktorek – jsem si přizvala ke spolupráci tady Álu. Potřebovala jsem k sobě do sólového duetu dívku s altovým hlasem a už první zkoušky jasně ukázaly, že to byla super volba. Navíc jedna černá, jedna blondýna – to má taky něco do sebe...

Ale až tak úplně vaše spolupráce s Mistrem neskončila...

H. V.: Ještě léta jsme s Bezinkami tradičně doprovázely Karlova turné vánočních koncertů, které se v Lucerně živě točily pro televizi. Tři roky poté, co už fungovaly Viktorky, nás s Alenou přizvali k projektu Karlova vánočního koncertu v Národním divadle v Bratislavě, natáčenému „live“ pro slovenskou televizi.

STÁLE NA CESTÁCH.

Už dvanáct let vystupují Alena (vlevo) a Helena jako hlavní tváře dámské kapely Viktorky.

A. P.: Asi bychom taky měly říct, že si nás – Viktorky a Karla Gotta – vybrala produkce německé televize ARD k reprezentaci Prahy ve známém pořadu Zaubrerhafte Heimat – Prag.

H. V.: Jasně, to byla písnička „Převěčko s pěnou je nejlepší ženou“, kterou jsme točily na Staroměstském náměstí.

Aleno, vaše cesta tuzemskou pop-music byla dobře rozjetá: Děčinská kotva, orchestr Václava Hybše, orchestr Felixe Slováčka, spolupráce s Kroký Františka Janečka. Co rozhodlo o tom, že jste sešla ze sólové dráhy?

Naprostě jasný životní moment, čekali jsme miminko, a tak jsem si dala pauzu. Pár let jsem docela ráda setrvala na mateřské dovolené.

Pokud by vás Karel dnes požádal o obnovení spolupráce s podmínkou, že budete účinkovat jako sboristky výlučně s ním a žádné jiné akce bokem, jak byste se rozhodly?

H. V.: Čistě hypoteticky si myslím, že bychom se ho určitě snažily přesvědčit, aby nás vzal komplet všechny Viktorky. Kapela šlape jako hodinky, tak by se mu to mohlo i zalíbit. Změna je přece život, ne? (smích)

I když jste šoubyznys neopustily, v českých luzích a hájích je vás vidět poskrovnu. Proč?

H. V.: Je pravda, že Viktorky jsou oblíbené převážně v cizině. Za těch dvanáct let existence jsme už pár zemí projely, každá má jinou kulturu a chce trochu jiný druh zábavy. Venku se termíny plánují dlouhodobě dopředu, takže se prostě stává, že když zavolají naši pořadatelé, že

by možná, něco, a tak, za měsíc... máme už rok obsazený termín koncertem v zahraničí.

A. P.: Ale kdo nás chce, ten si nás vždycky najde a pozve.

Není to tak trochu paradox, že v Čechách se o vás mluví minimálně a v sousedním Německu si už nějaký ten pátek užíváte na „výsluní“ popularity?

H. V.: Řekla bych, že je spíš paradox, že v Čechách se z neznámých důvodů odsuzuje dechovka jako typ hudby, do které svým způsobem spadáme. Přesto, že hrajeme víc žánrů: swing, dixieland, staropražské písničky, máme nástrojové dechové obsazení...

A. P.: ...tohle všechno je zrovna v Německu velice atraktivní. Navíc tam máme už i svůj věrný fanklub. Je to neuvěřitelné a někdy i dojemné. Ale myslím, že ani tady nejsme až tak neznámé, i když je pravda, že nás jako Viktorky znají hlavně příznivci dobré a kvalitní dechovky.

Co vás momentálně zaměstnává nejvíce?

H. V.: Šití nových nádherných a pěkně drahých kostýmů. Koncem dubna točíme tři písničky pro německou televizi, takže musíme secvičit novou choreografii. K tomu patří nové účesy, experimenty s líčením a ještě rychle pár kilo dolů, protože potvora televize nám je přidává.

A. P.: No a nakupování svatebních darů, tenhle měsíc se totiž vdává naše akordeonistka. A taky sháníme nového kolegu zvukaře do naší party. ■

LUBOŠ NEČAS

FOTO: IVAN KAHOUN, ARCHIV ZKOUČEK

Viktorky

PSAL SE ROK 1985

a začínající zpěvačka Alena Příbylová si z Děčinské kotvy odnesla Cenu diváků i novinářů a bronz.

A TOHLE JE ŽHAVÁ SOUČASNOST.

Devítičlenné – české! – ženské seskupení sklízí úspěchy v Německu, Nizozemsku, Rakousku, Švýcarsku...